

Derefter fattes under Forhandling Indſtilling under Nr. 1 (ſe Tillæg B.) og Indſtilling under Nr. 2 udenfor Betænkningen af Bajer:

(Bet. Nr. 19). Andragende fra Beſtyrelſen for „Danſk Kvindesamfund“, hvorved Folketinget bedes tage under Overveieſe, om ikke den Ket, der ved Lov af 7de Mai 1880 indrømmedes giſt Kvinde til at raade over, hvad hun erhverver ved ſeløſtændig Virkſomhed, bør udvides til ogſaa at gjælde, „hvad hun arver eller faar ſom Gave“, henviſes til Juſtitsminiſteren.

Ordføreren (J. Pedersen): Indſtillingen under Nr. 1 angaar et Andragende fra Veterinærelen Lars Chriſtensen om Biſtand til Erhverveſe af Bevilling, hvorved han faar Ket til at praktiſere ſom Dyrlæge. Et Flertal foreſlaar denne Sag henviſt til den høitærede Juſtitsminiſter. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at der i Krykkeriet er indløbet den beklagelige Feiltagelſe, at der paa Liſten over Indſtillingerne er anført Juſtitsminiſteren iſtedetfor, at det rettelig burde være Indenrigsminiſteren, ſaaledes ſom det ogſaa findes foran i ſelve Udvalgets Betænkning. Jeg vil imidlertid haabe, at de høitærede Miniſtre ville finde ud af den Sag, ſaaledes at den Miniſter, hvorunder Sagen egenlig ſorterer, hvis Forſlaget vedtages, vil tage det under Overveieſe. Den paagjældende Mand er nebe fra Horne Sogn og har i ſin Tid ſøgt at blive Dyrlæge, i hvilken Anledning han har læst ude paa Veterinærſkolen fra 1871—75 og taget første Del af Examinen, men er falden under Forſøg paa at tage anden Del og har ſaa maattet opgive at læse videre paa Grund af en Dienſtygdom. Han er derefter vendt tilbage til ſin Hjemſtavn og har ſøgt at ernære ſig ved at helbrede syge Kreaturer, og det synes, ſom om han har vundet megen Tillid, ligesom han ogſaa, hvad man kan ſe af de Anbefalinger, han har, har faaet en betydelig Praxis. I denne er han imidlertid bleven hæmmet, idet han gjentagne Gange er bleven tiltalt og multeret, og han har ikke kunnet faae Sagen frem for de høiere Domſtole, fordi den hver Gang har angaaet et for ringe Beløb. Han beder nu, om Thinget vil hjælpe ham til at faae Lov til at ernære ſig paa den Maade, ſom han vil være iſtand til ved ſin Dyrlægevirkſomhed. Han er i den Henseende ſtøttet af meget gode Anbefalinger. Der foreligger ſaaledes fra en Mængde Beboere i Horne Sogn — 59 Gaardmænd, deriblandt Sognefogden og 6 Sogneraadsmlemmer, og 51 Huſmænd, ialt alſaa 110 Andragere — en Anbefaling for ham, hvori det hedder: „at man vilde ſætte ſtor Pris paa, om han maatte forſætte den Virkſomhed, han har begyndt iblandt os.“ „Det er et almindeligt Onſke“, hedder det videre, „at vi maa benytte omtalte Lars Chriſtensen, ſom har godgjort ſin Dygtighed og vundet Alles Tillid.“ Der foreligger fremdeles en Erklæring fra Beſtyrelſen for Horne-kirkeballe Kreaturforsikringsforening, hvori den udtaler, at det paa en General-

forſamling er blevet vedtaget — enſtemmig endogſaa — at Ingen har Noget mod, at Lars Chriſtensen bliver benyttet af Foreningen ſom Dyrlæge, og der ſøies ogſaa til, at „det vilde være meget onſkeligt baade for hans egen Vedkommende og for Befolkningens, derſom han maatte faae Lov til at forſætte ſin Praxis.“ Fra Profeſor Wagge paa Landbohøiſkolen foreligger der Erklæring om, at Lars Chriſtensen i de nævnte Aar fra 1871—75 har beſøgt Forelæſningerne, og der tilføies: „med megen Flid“; men han maatte, ſom ſagt, afbryde ſine Studier, fordi han paa Grund af Dienſtygdom ikke kunde taale at læse længere. Der er ogſaa fra Sognepreſten i Horne Vidnesbyrd om ham, hvori der ſiges, at det er Sognepreſten hjært at kunne bevidne, „at Lars Chriſtensen er mig bekjendt ſom en retfaffen og i enhver Henseende agtværdig ung Mand, ſom her i Sognet nyder almindelig Agtelſe og Tillid“. Endvidere er der endnu Anbefalinger fra et Par Gaardmænd, der have benyttet ham ſom Dyrlæge, og diſſes Erklæringer gaa ud paa, at han ſelv i meget vanſkelige Tilfælde har gjort dem udmærket god Tjeneste. Skolelæreren i Horne har endelig ogſaa givet en Erklæring, hvori han ſiger, at Lars Chriſtensen har vundet betydelig Praxis ſom Dyrlæge, og at dette Reſultat i lige Grad ſkyldes hans praktiſke Dygtighed og hans jevne, rolige, i alle Maader beſtedne Optræden. Han anbefaler ham derfor ogſaa paa det Bedſte til at faae denne Bevilling. Flertallet har ment, at her var et Forhold, ſom nok kunde trænge til at hjælpes paa, og Alting talte for, at man, hvis det var muligt, fra Regjeringens Side kom denne unge Mand til Hjælp. Der er jo ikke Noget i veien for, at han kan helbrede forſkjellige Sygdomme hos Dyr, men ſaaledes ſom man fortolker Fundatſen for Veterinærſkolen fra forrige Aarhundrede og i det Hele taget efter de Reſultater, Høieſteret her er kommen til, er jo Behandlingen af Heſte udeluſket, og det ſes let, at naar Beboerne benytte en Dyrlæge i alle andre Forhold, ville de naturligviſ nødig undvære ham til deres Heſte, naar de ellers have den fornødne Tillid til ham. Det er alſaa nærmefſt derpaa det ſtaar, at han kunde faae ſærlig Bevilling dertil, og dertil mene vi at kunne anbefale ham. — Der foreligger endvidere til Behandling en Indſtilling af det ærede Medlem for Horſens (Bajer). Dette Forſlag kan jeg ikke udtale mig om paa ſamme